

OBSAH

1. decembra ... ručičky na hodinách asi omrzelo krútiť sa rok čo rok tým istým smerom, a tak sa rozbehli opačne ... s. xxx	šachovnici ... 7. decembra ... v nebi sme to vždy pokladali za také mierne zveličovanie ... s. xxx	13. decembra ... ako keď oblohu pretne blesk a na zlomok sekundy zaleje krajinu žiarivým svetlom ... s. xxx	19. decembra ... hrozne ho bavilo hádzať ľuďom darčeky cez oblok ... s. xxx
2. decembra ...poznám skratku, a práve po nej sme sa vydali... s. xxx	8. decembra ... niečo z nebeskej nádhery sa zatúlalo na zem ... s. xxx	14. decembra ... ešte dlho predtým, ako dieťa stihne vystrieť ukazovák ... s. xxx	20. decembra ... z ničoho nič akoby niečo spadlo z oblohy ... s. xxx
3. decembra ... akoby sme bežali s vetrom opreteký – alebo sa rútili dolu po pohyblivých schodoch ... s. xxx	9. decembra ... nedodržali, čo svätosväte prisľúbili ... s. xxx	15. decembra ... neboj sa, riekol hodvábnym hláskom ... s. xxx	21. decembra ... jazero vyzeralo ako belasá porcelánová misa so zlatým okrajom ... s. xxx
4. decembra ... ani poriadne nestihol vyvaliť oči ... s. xxx	10. decembra ... po niekoľkých sekundách sa to, čo Elisabet pokladala za vtáčika, zdvihlo a oblúčikmi zlietlo k pútnikom ... s. xxx	16. decembra ... akoby trpel akousi svätou štikútkou ... s. xxx	22. decembra ... živil sa kobyľkami a medom divých včiel ... s. xxx
5. decembra ... jedny časy prichádzajú a iné odchádzajú, a jedno pokolenie nasleduje za druhými ... s. xxx	11. decembra ... mnohí ľudia sa totiž hrozne vylakajú, keď uvidia niektorého z anjelov Pána ... s. xxx	17. decembra ... v mene Ježišovom sa napáchalo veľmi veľa vecí, ktoré sa v nebi nepáčia ... s. xxx	23. decembra ... Akoby si všetci nacvičovali čosi, čo bude treba vedieť naspamäť ... s. xxx
6. decembra ... ťava sa navyše môže pohybovať z miesta na miesto približne ako veža na	12. decembra ... pretože je nanič veriť v správnu vec, ak to človeka nepovedie k tomu, aby pomáhal ľuďom, ktorí sú v núdzi ... s. xxx	18. decembra ... Kráľovstvo Božie je otvorené všetkým, i tým, ktorí cestujú načierno ... s. xxx	24. decembra ... iskra z obrovskej vatry spoza sliepňavých lampášikov na nebi ... s. xxx

1. DECEMBRA

... ručičky na hodinách asi omrzelo krútiť sa rok čo rok
tým istým smerom, a tak sa rozbehli opačne ...

Už sa stmievalo. Vianočné ulice boli vysvietené, medzi lampami po-
letovali tučné snehové vločky. V uliciach sa to hmýrilo ľuďmi.

Medzi davmi náhliacich sa ľudí kráčať otec s Joachimom. Vybrali
sa do mesta kúpiť adventný kalendár a bol najvyšší čas, lebo zajtra už
bol prvý december. V pouličných stánkoch i vo veľkom kníhkupectve
ich mali vypredané.

Joachim trhol otca za ruku a ukázal do malého výkladu. Pred hrbou
kníh sa skvel adventný kalendár pomaľovaný krikľavými farbami.

„Aha!“ povedal.

Otec sa k nemu obrátil.

„Sme zachránení.“

Vošli do maličkého kníhkupectva. Joachimovi tam všetko pricho-
dilo staré a ošumelé. Popri stenách boli police od dlážky po povalu
plné kníh. A skoro každá bola iná.

Na pulte ležali hrby adventných kalendárov. Boli dvojakého druhu.
Na jedných bol obrázok Ježiška so sobmi a saňami. Na druhých bol
obrázok neveľkej maštalčky so škriatkom. Napchával sa vianočnou
kašou z veľkej misy.

Otec držal v každej ruke jeden kalendár.

„V tomto sú čokoládové figúrky,“ povedal. „Ale z tých by zubár asi nemal veľkú radosť. V druhom sú figúrky z plastu.“

Joachim si prezeral obidva kalendáre. Nevedel, pre ktorý sa rozhodnúť.

„Keď som bol malý, boli tie kalendáre celkom iné,“ pokračoval otec.

Joachim sa naňho pozrel:

„Ako iné?“ chcel vedieť viac.

„V každom okienku mali obrázok, na každý deň jeden. Ale my sme boli v rovnakom napätí každučké ráno. A zakaždým sme hádali, čo je na obrázku. Okienko sme odchlopili... a keď sme ho otvorili dokorán, bolo to, akoby sme otvorili dverka do iného sveta.“

Joachim si zrazu niečo všimol.

„Aj tam je akýsi adventný kalendár,“ ukázal na policu s knihami.

Rozbehol sa k nemu, priniesol ho a ukazoval otcovi. Bol na ňom obrázok Jozefa a Márie, ako sa skláňajú nad Ježiškom v jasličkách. V pozadí kľačali traja mudrci z východu. Pred maštaľkou stáli pastieri s ovcami a z oblohy zlietali anjeli. Jeden z nich trúbil na trúbke.

Farby boli vyblednuté, akoby kalendár ležal celé leto na slnku. Ale obrázok bol taký krásny, že Joachim takmer zosmutnel.

„Chcem tento,“ povedal.

Otec sa usmial:

„Ten asi nebude na predaj, vieš. Podľa mňa je poriadne starý. Možno taký starý ako ja.“

Joachim sa nevzdával:

„Ani jedno okienko nie je otvorené...“

„Možno ho tu majú len na okrasu.“

Joachim nevedel od starého adventného kalendára odtrhnúť zrak.

„Chcem ho,“ zopakoval. „Chcem len tento, žiadny sa mu nevyrovná.“

Vtom vošiel predavač. Bol to muž s bielymi vlasmi. Začudoval sa, keď zbadal adventný kalendár, ktorý Joachim držal v ruke.

„Nádherný,“ vyhrkol. „A pravý... áno, pôvodný. Vyzerá, akoby ho niekto namaľoval ručne.“

„Môj syn by ho rád kúpil,“ povedal otec a ukázal na Joachima. „Pokúšam sa mu vysvetliť, že asi nie je na predaj.“

Bielovlasý muž začudovane zdvihol obočie:

„Vy ste ho našli... u mňa? Sám som taký nevidel dlhé roky, naozaj, dlhé roky.“

„Bol opretý o tamtie knižky,“ povedal Joachim a ukázal na policu. Kníhkupec prikývol:

„Tak v tom má zase prsty starý Johannes.“

Otec sa skúmavo pozrel na muža s bielymi vlasmi:

„Johannes?“

„Hej, taký čudák z námestia... Predáva tam ruže, len nik nevie, odkiaľ ich má. Občas sa tu zastaví a vypýta si vodu. V letnej horúčave si vy-leje posledné kvapky na hlavu a až potom odíde. Párkrát obliat aj mňa.“

Otec chápavo prikývol a bielovlasý muž pokračoval:

„Ako poďakovanie za vodu mi tu na pulte nechá jednu-dve ruže... alebo na policu položí dáku starú knihu. Raz mi vystavil do výkladu portrét mladej dievčiny. Určite pochádzala z ďalekej cudziny. Možno aj Johannes odtiaľ pochádza. Na portréte bolo meno Elisabet.“

„A teraz vám tu nechal ten adventný kalendár?“ opýtal sa otec a kníhkupcovi sa uprene pozeral do očí.

„Hej, vyzerá to tak.“

„Na kalendári je voľačo napísané,“ povedal Joachim. „Zázračný adventný kalendár. Cena: 75 øre“, čítal nahlas.

Predavač prikývol:

„Ten bude poriadne starý, namojveru.“

„A môžem si ho teda kúpiť za 75 øre?“ spýtal sa Joachim.

Bielovlasý muž sa pousmial:

„Dostaneš ho úplne zadarmo. Podľa mňa ho tu starý Johannes nechal práve pre teba.“

„Veľmi pekne ďakujem!“ odvetil Joachim, a to už vychádzal z obchodu.

Otec podal kníhkupcovi ruku a čoskoro stál vonku vedľa Joachima. Joachim si kalendár pevne tisol k sebe.

„Zajtra ráno ho otvorím,“ sľuboval.

Tej noci sa Joachim ustavične budil. Myslel na bielovlasého kníhkupca i na Johannesu s ružami na námestí. Vstal a v kúpeľni sa napil vody priamo z kohútika. A spomenul si aj na to, ako si Johannes oblieva hlavu vodou.

Najväčšmi však myslel na magický adventný kalendár, ktorý mal toľko rokov ako otec. A napriek tomu na ňom nik neotvoril ani jedno okienko. Kalendár si zavesil nad posteľ a ešte prv, ako si ľahol, niekoľkokrát ich skontroloval, od prvého až po dvadsiateho štvrtého decembra. Dvadsiateho štvrtého decembra je predsa Štedrý deň a okienko bolo štyrikrát väčšie ako ostatné. Zaberalo skoro celé jasličky v maštálke.

Kde bol zázračný adventný kalendár počas tých vyše štyridsiatich rokov? A čo sa asi stane, až čoskoro otvorí prvé okienko?

Keď sa ráno o siedmej prebudil, vstal a zobral kalendár do rúk. Bol taký nedočkavý a nervózny, že sa mu roztriasli prsty. Nie a nie otvoriť prvé okienko. Naveľa – naveľa sa mu podarilo vytrhnúť malý kúsok papiera, a kalendár povolil.

Joachim fascinovane hľadel na obrázok – výjav z hračkárstva. Medzi všetkými ostatnými hračkami a ľuďmi sa vynímali jahniatko a dievčatko, ale ledva sa lepšie prizrel, hneď mu niečo zletelo do postele. Zohol sa a zdvihol mnohokrát preložený tenučký papierik.

Keď ho vyrovnal, zistil, že je popísaný na obidvoch stranách. Začal čítať:

JAHNIATKO SO ZVONČEKOM

„Elisabet!“ volala za ňou mama. „Vráť sa, Elisabet, počuješ?!“

Kým mama v obchodnom dome nakupovala vianočné darčeky pre neterky, Elisabet Hansenová nechápavo hľadela na hrby medvedíkov a plyšových zvieratiek. Vtom sa z kopy hračiek vyhrabalo jahniatko. Skočilo na dlážku a poobzeralo sa. Okolo krku malo zvonček, ktorý sa rozcegal opreteký so všetkými drnčiacimi pokladnicami.

Rovnaké plyšové zvieratko so zvončekom okolo krku už videla Elisabet predtým. Ako je však možné, že tak nečakane ožilo? Elisabet sa nestačila čudovať. Ihneď sa rozbehla za jahniatkom, ktoré uháňalo obchodným domom k pohyblivým schodom.

„Pod' ku mne, no pod', drobec!“ lákala jahniatko.

Jahniatko so zvončekom už bolo na schodoch a viezlo sa na prízemie. Schody sa pohybovali veľmi rýchlo a jahniatko bežalo ešte rýchlejšie. Ak chcela Elisabet zvieratko dosiahnuť, musela bežať rýchlejšie ako pohyblivé schody a jahniatko dokopy.

„Elisabet, vráť sa!“ volala na ňu mama a bolo jasné, že sa hnevá.

Ale Elisabet už naskočila na schody. Videla, ako jahniatko uháňa prízemím, kde predávali bielizeň a kravaty.

Len čo mala pod nohami pevnú zem, pokračovala rovnakým smerom ako jahniatko. To už stihlo vybehnúť na ulicu, kde medzi žiarivými girlandami vianočného osvetlenia tancovali snehové vločky. Elisabet prevrátila stojan so zimnými rukavicami a trieli-la za jahniatkom.

Vonku v pouličnom ruchu ledva počula vzdialený cengot zvončeka až kdesi na Kostolnej ulici. Elisabet sa však nevzdávala. Bola

pevne rozhodnutá jahniatko pohladkať po mäkkom kožušku.

„Čakaj, drobec!“

Jahniatko so zvončekom práve prebehlo cez ulicu na červenú. Možno si myslelo, že červený panáčik znamená ‚choď‘ a zelený ‚stoj‘. Elisabet si spomenula, ako kedysi počula, že ovce sú farboslepé. Jahniatko sa na červenú nezastavilo, a teda sa nemohla zastaviť ani ona.

Bola rozhodnutá, že jahniatko chytí, aj keby musela bežať na druhý koniec sveta.

Autá trúbili a jeden motocyklista vyletel na chodník, aby sa nezrazil s Elisabetou ani s jahniatkom. Ľudia, ktorí prišli do mesta nakupovať vianočné darčeky, sa nestačili čudovať. Nevidieť predsa každý deň, aby malé dievčatko bežalo na červenú krížom cez Kostolnú ulicu a naháňalo jahniatko, ktoré ušlo z obchodného domu. Navyše nebolo veru zvykom naháňať uprostred zimy po ulici jahniatko. Keď bežali hore ulicou, Elisabet začula, ako hodiny na kostolnej veži tri razy odbili. Uvedomila si to a nezvyčajne ju to zaujalo, lebo vedela, že do mesta prišli autobusom o piatej. Pomyslela si, že ručičky na hodinách asi omrzelo krútiť sa rok čo rok rovnakým smerom, a tak sa rozbehli naspäť. Aj hodinám sa raz zunuje celú večnosť robiť stále to isté, uvažovala.

To však nebolo všetko. Keď Elisabet s mamou vchádzali do obchodného domu, bola už skoro úplná tma. Z ničoho nič však teraz bolo zase celkom svetlo, a to jej poriadne vrtalo hlavou. Nechápa-la, prečo sa medzitým úplne nezotmelo.

Jahniatko však vzalo rozum do hrsti, našlo si cestu, ktorá viedla von z mesta, a uháňalo ďalej smerom do lesa. Tam zabočilo

na cestičku medzi vysokými borovicami a nechtiac spomalilo, lebo chodník bol od poslednej fujavice zaviaty snehom.

Elisabet za ním. Aj jej sa teraz bežalo horšie. Lenže jahniatko malo štyri nohy, a tie sa mu zabárali do snehu, zatiaľ čo ona iba dve. Dúfala, že táto výhoda jej trošku pomôže znížiť jeho náskok.

Mamino volanie už dávno zaniklo v pouličnom ruchu. Čoskoro nebolo počuť ani hluk z ulíc. V ušiach jej však neprestávalo znieť:

„Kúpime tohto či toho druhého? Čo si myslíš, Elisabet? Alebo kúpime obidvoch?“

Čo ak jahniatko ožilo a utieklo z obchodného domu len preto, lebo už nevládalo počúvať všetko to drnčanie pokladníc a rozhovory o nákupoch? A možno sa aj Elisabet rozbehla za ním práve preto. Nikdy ju veľmi nebavilo chodiť po obchodoch.

Joachim odtrhol zrak od tenkého lístočka, ktorý vypadol zo zázračného adventného kalendára. To, čo si prečítal, bolo také čudné, že pri čítaní zabudol zatvoriť ústa.

Odjakživa zbožňoval tajomstvá. Spomenul si na skrinku s kľúčikom, ktorú mu stará mama kúpila kdesi v Poľsku. Mama i otec mu kedysi svätosväte sľúbili, že nikdy nebudú kľúčik od skrinky hľadať, kým bude Joachim spať, alebo bude v škole. Bolo by to rovnako protivné, ako otvárať cudzie listy, povedali.

Až do tohto dňa Joachim vlastne nemal čo do skrinky pre poriadne tajomné veci vložiť. Teraz tam však schoval poskladaný lístok

z adventného kalendára, otočil klúčikom a ukryl si ho pod vankúš. Keď sa mama s otcom prebudili a chceli sa pozrieť do adventného kalendára, zbadali už len jahniatko vo veľkom obchodnom dome.

„Pamätáš sa?“ spýtala sa mama a pozrela sa na otca.

„Presne ako keď sme boli malí.“

Otec prikývol:

„Vžili sme sa do každého obrázka a zvyšok sme si vedeli domyslieť sami. Bolo to oveľa lepšie, ako vyťahovať z kalendára nemecké plastové figúrky, aj tak ich skôr či neskôr zhltne pahlný vysávač.“

Joachim sa v duchu pousmial, len on vedel, že v kalendári bol záhadný lístok.

Ukázal na jahniatko so zvončekom a povedal:

„Jahniatko sa rozhodlo utiecť z obchodu, lebo už nevládalo počúvať drnčanie pokladníc a všetko to táranie o nákupoch. Ale v obchode bolo i dievčatko, volá sa Elisabet, a to sa za jahniatkom so zvončekom rozbehlo – chcelo ho pohladkať po mäkkom kožušku.“

„Nevravel som?“ prikývol otec. „Načo by bol chlapcovi ďalší plastový panáčik?“

Celý deň Joachim ustavične myslel len na to, či sa Elisabete podarí dobehnúť jahniatko a pohladkať ho. Dozvie sa to zajtra?

Bude ten príbeh pokračovať na ďalšom poskladanom tenučkom lístočku?

... poznám skratku,
a práve po nej sme sa vydali ...

Aj na druhý deň sa Joachim prebudil ešte skôr ako mama a otec, ale to nebolo nič výnimočné. Posadil sa na posteli a pozrel na veľký adventný kalendár zavesený na háčiku na stene.

Až teraz mu padol pohľad na jahniatko pri nohách jedného z pastierov. Nie je to čudné? Veľký obrázok so všetkými anjelmi, mudrcmi, pastiermi a ovečkami si predsa prezeral už veľa, veľa ráz. To malé jahniatko si však nikdy predtým nevšimol.

Možno ho na obrázku objavil preto, lebo sa dočítal o jahniatku na lístku, ktorý vypadol z kalendára, keď otvoril prvé okienko.

Žeby to bolo to isté jahniatko, o ktorom včera čítal? To jahniatko však utieklo z moderného obchodného domu – a jahňa na adventnom kalendári žilo v Betleheme kedysi veľmi, veľmi dávno. Vtedy neboli autá ani semaforey. Možno nejaké obchody boli, ale nie veľké obchodné domy s pohyblivými schodmi a elektronickými pokladnicami. Elisabet okrem toho počula, ako hodiny na kostole odbili tretiu, a tie predsa pred dvetisíc rokmi takisto nejestvovali. Joachim vedel, že práve pred toľkými rokmi sa narodil Ježiško.

Natiahol sa k okienku s číslom dva a opatrne ho otvoril. Len čo sa dvierka roztvorili, vypadol z nich poskladaný lístok. V okienku zbadal les. V lese stál anjel a jednou rukou držal za plecía malé dievčatko.

Joachim sa zohol po lístok, ktorý spadol do postele. Rozbalil ho a zbadal, že je z obidvoch strán husto popísaný drobučkými písmenami. Začítal sa:

EFIRIEL

Elisabet Hansenová netušila, ako ďaleko ani ako dlho bežala za jahniatkom, ktoré utieklo z hračkárskeho oddelenia obchodného domu, pretože už nevládalo počúvať drnčanie pokladníc a rozhovory o nákupoch. Len sa čudovala, že v meste husto snežilo, ale teraz na lesnom chodníku už nebol nijaký sneh. Medzi stromami zbadala pečeňovník, podbeľ a veternicu, a to teda bolo naozaj čudné, lebo do Vianoc chýbalo už len niekoľko dní.

Odtrhla si kvietok pečeňovníka a zblízka si prezerala belasé okvetie. Trhať v tomto čase kvetiny bolo prinajmenšom rovnako zvláštne, ako sa v lete guľovať.

Elisabete zišlo na um, že možno bežala tak ďaleko, až sa dostala do krajiny, kde je leto po celý rok. A ak nebežala ďaleko, bežala tak dlho, že medzitým sa stihlo oteplieť a prišla jar. V tom prípade by teda bola stále v Nórsku, ale kam sa potom podeli Vianoce?

Ako tam tak stála a lámala si hlavu, začula v diaľke krehké cenganie zvončeka. Elisabet sa opäť dala do behu a čoskoro zbadala jahniatko. Našlo si nevelíkú čistinku a s chuťou sa páslo na tráve.

Na tom nebolo nič čudné, chúďa zvieratko dozaista poriadne vyhladlo. Celú zimu si určite na tráve nepochutilo. A po celý čas, čo bolo plyšovou hračkou, určite nezjedlo ani za hršť sena či trávy, a to bolo akiste veľmi dlho.

„No poď ku mne, poď, drobec!“

Elisabet sa zakrádala k jahniatku, a keď ho už-už mala na dosah a chcela ho pohladkať po kožúšku, opäť sa rozbehlo.

Aj Elisabet sa rozbehla, ale potkla sa o koreň borovice a natiahla sa, aká dlhá, taká široká, na zem.

Najhoršie pritom nebolo to, že sa udrela, ale uvedomila si, že teraz už nie je isté, či sa jej ešte dakedy podarí jahniatko so zvončekom dobehnúť. Iste, rozhodla sa, že ho bude prenasledovať až na koniec sveta, lenže zemeguľa je predsa guľatá, a mohlo sa stať, že by bežali okolo zemegule až na veky vekov, alebo aspoň dovtedy, kým by nevyrástla, a potom by ju už zrejme jahniatko so zvončekom a podobné veci nezaujímali.

Keď vzhliadla, zbadala medzi stromami žiariace stvorenie. Elisabet vyvalila oči, lebo bytosť, ktorá pred ňou stála, nebola ani zviera, ani človek. Z dlhej košele, aspoň takej bielučkej ako sršť jahniatka so zvončekom, vytrčali totiž dve krídla.

Elisabet dospela do veku, keď sa začala oboznamovať so svetom. Naučila sa síce mená najbežnejších zvierat, ale inak nevedela rozoznať sýkorku od strnádky. Ba ani ťavu od dromedára.

O bytosti, ktorú teraz videla, však ani na chvíľku nezapochybovala. Elisabet okamžite pochopila, že to žiarivé stvorenie je anjel. Obrázky anjelov videla v knižkách i na pohľadniciach, ale teraz ho po prvý raz videla naozaj.

„Neboj sa!“ povedal anjel miernym hlasom.

Elisabet napoly vstala:

„Vari si nemyslíš, že sa Ťa bojím,“ odvetila trošku nevrlo, lebo pri páde sa udrela.

Anjel podišiel bližšie. Vyzeralo to, akoby sa vznášal pár milimetrov nad zemou. Elisabete to pripomenulo sesternicu Annu, ktorá chodila na balet a vedela tancovať na špičkách. Anjel si kľakol a opatrne ju pohladil po hlave špičkou krídla.

„Povedal som ,neboj sa‘ iba pre istotu,“ pokračoval: „Neukazujeme sa vám ľuďom tak často, a tak je lepšie neriskovať, keď sa to výnimočne prihodí. Spravidla sa totiž vydesíte, keď vás z ničoho nič navštívi anjel.“

Elisabet sa zrazu rozplakala, ale nie preto, že by sa anjelov bála. Ani preto, že sa udrela. Sama nechápala, prečo sa rozplakala, uvedomila si to jasnejšie, až keď sa počula vzlykať:

„Chcela som to jahniatko... pohladkať.“

Anjel grációzne prikývol:

„Boh by určite nestvoril jahniatka s takou mäkučkou srsťou, keby nebolo na svete nikoho, kto by mal chuť pohladkať ich po kožúšku.“

Elisabet opäť zavzlykala:

„To jahniatko beží oveľa rýchlejšie ako ja... ale má dvakrát toľko nožičiek ako ja... nie je to nespravodlivé? Nechápem, kam sa také malé jahniatko môže tak ponáhľať!“

Anjel jej pomohol postaviť sa na nohy a dôverne jej pošepol:

„Beží do Betlehema.“

Elisabet prestala plakať.

„Do Betlehema?“

